

Mestersége kémiantanár – Drozdík Attila

Bemutakozás

A felvidéki Párkányban születtem, csehszlovák állampolgárként, általános iskolai és gimnáziumi tanulmányaim első három évének is ez a város volt a helyszíne, majd Selmecebányán érettségiztem 1987-ben. Párkányi iskoláimban magyar, Selmecebányán szlovák tannyelven folyt az oktatás. A debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetemen szereztem kémia-fizika szakos tanári diplomát 1992-ben. Gyakorlótanárként a debreceni Kossuth Lajos Gyakorlógimnáziumban, a Csokonai Gimnáziumban és a Sárospataki Református Kollégiumban működtem, 1992 szeptembere óta a Pannonhalmi Bencés Gimnáziumban dolgozom, mindkét tárgyamot tanítom jelenleg, harmincadik tanévemet töltöm az intézmény falai között. 1994-ben nősültem, feleségem is a gimnáziumban tanít, négy fiunk van, három egyetemista és egy gimnazista. 2001 óta a Pannonhalmi Apátsági Pincészet lett másik munkahelyem, ahol a szőlészeti munkákat irányítom.

Fontosabb elismerések, díjak:

2000: Szent Gellért-díj

2011: Richter Gedeon-díj a "Magyar Kémiaoktatásért"(Richter Gedeon Alapítvány)

2016: MOL Mester-M díj

Milyen diák volt? Voltak például csínytevései, kapott-e intőket?

Élénk fiú voltam..., csínytevéseimnek pedig már akkor voltak kémiai attitűdjei, főleg különböző anyagok oxidációs folyamatait vizsgáltuk barátaimmal, különös tekintettel, ha azok erősen exoterm, látványos, hangos és jellegzetes illatot produkáló eredménnyel jártak. Nagypám sok üveg Pitralonja (a KGST-blokk egységes borotválkozás utáni arcszesze) és

festékhígítója bánta ezeket a próbálkozásokat, illetve édesanyám kaucsukvonalzó készlete is látványosan lecsökkent pár év alatt. A fizikai kísérletek közül pedig a rugalmas huzal által felgyorsított, Y-alakú rögzítés segítségével pályára bocsátott kis méretű tárgyakkal foglalkoztam leg-szívesebben.

Miért választotta a tanári pályát? Miért éppen a kémia tantárgyat választotta?

Szőlész-borásznak készültem eredetileg, bár családomban, anyai ágon a tanári pályának is erős hagyományai voltak. A nyolcvanas évek Cseh-szlovákiájában erősen korlátozták a magyarországi egyetemekre való kijutást, így a Kertészeti Egyetemre való felvételizést meg sem próbálhattam, de mivel a reáltárgyak jól mentek, Debrecenbe felvételiztem kémia-fizika szakra... A szőlész-borász vonal lehetőségeit később aztán visszaadta az élet.

Milyen tervekkel vágott neki a pedagógusi pályának? Mennyiben valósultak meg ezek?

Különösebb konkrét terveim nem voltak, de abban biztos voltam, hogy a tőlem telhető maximumot szeretném kihozni a munkából. Ebben a diákként tapasztalt pozitív és negatív példák is segítettek, kiváló tanárain pozitív példájából és csapnivaló oktatóim hülyeségeiből is profitáltam. Fokozatosan haladtam előre, az elején mindig csak a következő célt láttam, hiszen azt sem tudtam, mire vagyok képes jómagam és mennyit tudok kihozni diákjaimból. Óriási erőt adtak lelkes diákjaim, sokszor éreztem, nagy erővel húznak előre... Visszanézve, óriási jelentősége volt annak, hogy Pannonhalmán kezdődött el pályafutásom, mert egy nagyon sajátos erőterben dolgozhattam és alakulhatott magánéletem is.

Volt-e az életében tanárpéldakép, aki nagy hatással volt önre?

Gulyás Valériának hívták első tanító nénimet Párkányban, tőle tanultam meg, hogy jó hely is lehet az iskola. Vidám keretek között, de rendkívül sok munkára ösztönözve tanított. Neki köszönhetem azt is, hogy egész jól ki tudom ejteni az r betűt. Bálint Ernő volt életem első matematika szaktanára, igencsak meg tudta dolgoztatni diákjait, máig sem értem, honnan vette az energiát: minden órán minden leckét ellenőrzött, nagyon keményen vasalta be a formális követelményeket is, pontosan három centiméteres margókkal, túhegyes grafitceruzákkal lehetett csak túlélni óráit. Nagy András osztályfőnökömtől elméleti és gyakorlati

földrajzot, geológiát, biológiát és életrevalóságot tanultam: nincs olyan szorult helyzet az életben, melyből ne lehetne valahogy kikecmeregni. Selsky János keze alatt szerettem meg a kémiát, a párkányi gimnáziumban három évig tanított. A szlovákiai kémiaoktatás átlagos szintjét messze meghaladta tudása, de legtöbbit a tananyag szerkezeti felépítésében tanultam tőle. Az akkori csehszlovák kémiatankönyvek tükörfordítását használták a magyar gimnáziumok, csak többszöri átolvasás után lehetett érteni, miről is szól a tananyag. János bácsi magyarországi tankönyvek alapján egyedi tanmenetet épített fel, nagyon erősen jelent meg tanításában a fizikai és kémiai tulajdonságok anyagszerkezeti hátterének felépítése. Akkor ez újdonságnak számított nálunk. Himmler György kiválóan és precízen rendszerezve tanította a történelmet, volt bátorsága Csehszlovákiában is magyar történelmet tanítani, emellett a párkányi Balassi Klub programjait is szervezte, neki köszönhetően sok felejthetetlen klubestnek lehettem részese. Pannonhalmi kezdőtanárként Hirka Antal atya lett mentorommá, minden apró részletben szívesen segített, mindezt hatalmas tudás mellett elképesztő szerénységgel tette. Sajnos, itt nem lehet minden tanárom nevét felsorolni, akinek házával tartozom...

Mit gondol, mitől jó egy kémiaóra?

Mindenekelőtt attól, hogy van egy logikus rendszere, kicsengetéskor pontosan lehet tudni, honnan hová jutottunk el. Az óra végig követhető, az új tananyag fontosabb pontjait diákjaimmal közösen találjuk ki és fogalmazzuk meg. Egy-két poén persze mindig belefér, ezek nélkül ennyi év után talán már én is belefásultam volna...

Őn szerint milyen a „jó” gyerek?

Szerintem nincs etalonja az ilyennek, vagy ha igen, nagyon sokféle. Gombóc Artúrral mondhatom, hogy szeretem a csendes, precíz gyereket, a mérsékelten aggódós gyereket, a nagy munkabírású gyereket, a vagány, nehézfiú-típust, a focizni szerető gyereket, a polihisztor-típusú gyereket, a szakbarbár-gyereket, a kötekedő gyereket...

Ha csak egyetlen (vagy néhány) kémiaórát tarthatna, arra milyen témát választana?

Fordítva könnyebb volna válaszolni: még most is van mindkét tárgyból jó néhány olyan lecke, melyet nem tudtam harminc év alatt sem

úgy kitalálni, hogy lendületes, jól feldolgozott, gondolkodtató óra legyen belőle. De még nem adtam fel...

Volt-e olyan pillanat vagy esemény a pályáján, amit különösen emlékezetesnek tart?

Egyik puskázni szerető, de mindig lebukó diákom azzal tréfált meg egyszer, hogy dolgozatírás alkalmával az első látásra újabb puskának tűnő cetlijét egy rendkívül feltűnő helyre ragasztotta a padon. Azonnal észrevettem, ám a lapon a tananyag rövid kivonata helyett ez az üzenet állt: „Sajnos nem nyert, újra játszhat.”

Hogyan látja a kémiaoktatás jelenlegi helyzetét?

Nehéz optimistának lenni, pályakezdésemkor három évfolyamon keresztül, heti két órában tanítottuk a kémiát, most az óraszám felére csökkent. A pályán lévők szinte szélmalomharcot vívnak, utánpótlás meg nincs. Kémiatanáraink fanatizmusán és munkaszereteten kívül másban nem nagyon bízhatunk. Félek belegondolni, milyen lesz húsz-huszonöt év múlva a magyar kémiaoktatás helyzete. Pár reménysugár éltet csak, néhány nagyon tehetséges tanítványom a közelmúltban kémiatanári szakot választott az egyetemen, remélem, talán ki is tartanak majd eredeti céljaik mellett...

Mivel foglalkozik legszívesebben, amikor éppen nem dolgozik? Mit osztana meg a munkáján kívüli életéből?

Kevés ilyen pillanat van az életemben, a sportok közül a focizást, kerékpározást és gyalogtúrázást kedvelem a legjobban, de télen síelni és korszolyázni is szeretek. Életem egy korszakában rendszeresen tarokkoztunk pannonhalmi kollégáimmal. Mostanában, mivel már online is lehetséges, családfakutatással foglalkozom, ha egy kissé több, összefüggő szabadidő kínálkozik. Szeretek főzni, zenét hallgatni és olvasni is, de minőségi időtöltésnek gondolom a családtagokkal és barátokkal való beszélgetést némi borozgatást közben.

Milyen tervei vannak az elkövetkezendő évekre?

Nagy ambícióim nincsenek már, tanári pályafutásom utolsó feladataként tekintek arra, hogy a lecsökkentett kémia-alapóraszámok ellenére hogyan tudok megalkotni Pannonnalmán egy olyan rendszert, amely tisztességes kimenetet biztosít a középiskolából és az egyetem első néhány félévében is segítségére lehet diákjaimnak.